

Arrest

nr. 302 078 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 20 juni 2018 heeft de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in Griekenland. De Griekse autoriteiten hebben beslist tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen in beroep werd bevestigd op 7 december 2020.

1.2. De verzoeker is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 16 augustus 2021 en heeft alhier een verzoek om internationale bescherming ingediend op 17 augustus 2021.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 september 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 7 maart 2023.

1.4. Op 27 april 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 april 2023 aangetekend verzonden. Het betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit het dorp Naway Kala, gelegen in het district Spin Boldak van de provincie Kandahar. U bent een Pashtoun en Soennitisch moslim. In Naway Kala woonde u samen met uw beide ouders. U ging echter sinds uw kindertijd naar de madrassa in Quetta in Pakistan. U verbleef daar dag en nacht en kwam enkel naar huis tijdens het Suikerfeest en het Offerfeest.

In de madrassa werd er elke vrijdag door de taliban gepredikt over de jihad. Uw problemen met de taliban zijn twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan gestart toen de taliban van u en vier andere klasgenoten - K., O., T. en A. - eisten dat jullie deel zouden nemen aan de jihad. Nadat de taliban op vrijdag kwamen prediken, werd aan de jongere kinderen gevraagd om weg te gaan en enkel jullie vijf bleven over. De taliban zeiden dat jullie oud genoeg waren om mee te gaan vechten en wouden jullie zelfs geld aanbieden. Wanneer de taliban jullie het nog eens zouden vragen, dan moesten jullie klaarstaan om mee te gaan. Jullie wouden dit niet.

K., de oudste onder jullie vijf, regelde dat jullie met een auto naar Chamang en Boldak konden gaan. Toen hebben jullie samengezeten met jullie ouders om te vertellen wat er was gebeurd. Hierop besloten jullie vaders om jullie weg te sturen. Ze hadden twee dagen nodig om een smokkelaar te regelen.

U vertrok vijf à zes jaar geleden en u bent ongeveer drie jaar onderweg geweest. U kwam op 9 juni 2018 aan in Griekenland, waar u op 20 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Daar werd u het vluchtelingenstatuut, alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, wat bevestigd werd in beroep op 7 december 2020. U kwam op 16 augustus 2021 toe in België, waar u op 17 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgend document neer: een certificaat van in de madrassa.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt

niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U verklaarde bij de Belgische asielinstanties dat u afkomstig was van het dorp Naway Kala gelegen in het district Spin Boldak van de provincie Kandahar. U verklaarde ook dat u sinds uw kindertijd naar de madrassa in Quetta in Pakistan ging en dat u daar verbleef. U ging enkel naar huis tijdens het Suikerfeest en het Offerfeest (NPO, p. 4, 7 & 12-13). Elke vrijdag werd er in deze madrassa gepredikt over de jihad door de taliban (NPO, p. 13-14). Twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, benaderden de taliban u en vier andere klasgenoten - K., O., T. en A. - met de eis dat jullie zouden deelnemen aan de jihad en dat jullie zouden meevechten met hen (NPO, p. 10-11 & 16-19). Volgens uw verklaringen waren jullie immers oud genoeg ondertussen (NPO, p. 19). Jullie zouden hier zelfs geld voor ontvangen in ruil (NPO, p. 10 & 16-18). De taliban zeiden tegen jullie dat jullie moesten klaarstaan en dat als ze het nog eens zouden vragen, jullie met hen moesten meegaan om te vechten (NPO, p. 18-19). Jullie wouden dit niet en daarom heeft K. een auto geregeld zodat jullie terug naar Spin Boldak konden gaan (NPO, p. 20). Eens jullie daar waren aangekomen, zaten jullie samen met jullie ouders en vertelden jullie wat er was gebeurd. Hierop besloten jullie vaders om jullie weg te sturen en binnen twee dagen zijn jullie Afghanistan ontvlucht (NPO, p. 16 & 20-21). U vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat de taliban u zullen doen verdwijnen als ze u te pakken krijgen omdat ze u bevelen hebben gegeven en u die niet hebt gevolgd (NPO, p. 11).

Het CGVS meent echter dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het verblijf van u en uw familie in Afghanistan, en uw Afgaanse nationaliteit. De verklaringen die u hierover aflegde vallen immers niet te rijmen met wat u hierover vertelde tijdens uw asielprocedure in Griekenland op volgende punten.

Ten eerste, legde u in Griekenland en België tegenstrijdige verklaringen af over uw leeftijd. U verklaarde tijdens de asielprocedure in Griekenland immers dat uw geboortedatum 28/10/1998 was (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 2), terwijl u in België op 30/01/2023 verklaarde dat u 23 jaar was (NPO, p. 3).

Ten tweede, legde u in Griekenland en België tegenstrijdige verklaringen af over uw plaats van vertrek. Tijdens de asielprocedure in Griekenland verklaarde u dat u vanuit Pakistan bent gevlucht (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 3-5), terwijl u voor de Belgische asielinstanties verklaarde dat u eerst teruggegaan bent naar uw dorp, Naway Kala in Afghanistan en dat u van daaruit naar Europa bent gekomen (NPO, p. 20).

Ten derde, legde u in Griekenland en België tegenstrijdige verklaringen af over de plek waar u geboren bent. In Griekenland verklaarde u dat u geboren was in Quetta in Pakistan (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 4), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat u afkomstig was van het dorp Naway Kala gelegen in het district Spin Boldak van de provincie Kandahar (zie supra.).

Ten vierde, legde u in Griekenland en België tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfplaats van u en uw ouders. Tijdens de Griekse asielprocedure verklaarde u dat uw ouders reeds voor uw geboorte waren verhuisd naar Pakistan omdat jullie een eigendomsconflict hadden in Afghanistan en dat jullie in Pakistan verbleven in "Satellite Block 3" in de provincie Quetta (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud in België gaf u aan dat uw ouders in Naway Kala verbleven en dat dit ook voor u het geval was, doch dat u in de madrassa in Pakistan verbleef (zie supra.).

Ten vijfde, legde u in Griekenland en België tegenstrijdige verklaringen af over uw opleidingsniveau. In Griekenland verklaarde u dat u twaalf jaar school had gelopen. U verklaarde er zelfs dat u naar de universiteit ging in Pakistan (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 4). In België verklaarde u dan weer dat u nooit naar school was gegaan en enkel naar de madrassa (NPO, p. 4).

Ten zesde, legde u in Griekenland en België tegenstrijdige verklaringen af over uw talenkennis. Tijdens de asielprocedure in Griekenland werd u bijgestaan door een tolk die alles vertaalde naar het Urdu, een taal die u begreep (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 3). In België gaf u dan weer aan dat Pashtou uw moedertaal was en wanneer u gevraagd werd naar eventuele andere talen die kende, gaf u enkel Dari aan als tweede taal (NPO, p. 4). Over het Urdu hebt u met geen woord gerept.

Bovendien werd u door de Griekse asielinstanties beschouwd als Pakistaans burger. De Griekse autoriteiten kwamen tot deze vaststelling daar u eerst aangaf dat u geen officiële documenten had die uw Afghaans staatsburgerschap konden bewijzen. Later in de procedure legde u dan een foto van uw Afghaanse taskara voor, doch ze betwijfelden de echtheid hiervan. Daarnaast kon u er ook niet aangeven uit welke Afghaanse regio uw ouders afkomstig waren. Bovendien had u – volgens de Griekse asielautoriteiten – aan de start van de Griekse asielprocedure nota bene verklaard dat u Pakistaans staatsburger was, alhoewel u dat later in de procedure liet corrigeren naar Afghaans staatsburger (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 7).

Er kan wat betreft dit nog worden opgemerkt dat u in uw huidige asielprocedure geen enkel begin van bewijs neerlegde omtrent uw herkomst, noch omtrent uw nationaliteit uit Afghanistan. Deze vaststelling klemt des te meer, daar u verklaarde dat u sinds u in België bent, contact heeft met uw familie in Afghanistan. U gaf immers expliciet aan dat u contact houdt met uw moeder via uw neef langs vaderskant (NPO, p. 6). Bijgevolg was u in de mogelijkheid bewijsstukken omtrent uw herkomst en nationaliteit te bekomen via hen. U hebt echter nagelaten inspanningen te leveren in dit verband.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, opleidingsniveau, leeftijd en de verblijfssituatie van uw familie en uzelf in Pakistan en Afghanistan, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaatgeneraal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit kan hierbij niet genoeg benadrukt worden.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, opleidingsniveau, verblijfplaats van uw familie, talenkennis, plaats van vertrek en geboorteplek, elementen die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, doch volledigheidshalve voegt het CGVS nog toe dat ook de verklaringen die u in België aflegde over uw asielrelaas niet stroken met wat u in Griekenland verklaarde. Zo legde u in Griekenland en België flagrant tegenstrijdige verklaringen af over uw vluchtmotief. De hoofdreden die u in Griekenland aanhaalde was dat u leefde in Pakistan, doch dat u dit land moest verlaten omdat u geen geldige legitimatiedocumenten had en u daardoor niet kon blijven. U werd er – volgens uw verklaringen in

Griekenland – meermaals aangehouden door de politie omdat u geen vluchtelingenstatuut had in Pakistan als Afghaan. Tijdens deze periodes van detentie werd u slecht behandeld en geslagen. U vreesde bij terugkeer naar Pakistan dan ook dat u zou worden vastgehouden in het kader van vervolgingsacties tegen de Pashtounen daar (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 3-4). In België gaf u aan dat uw vluchtmotief was dat u werd gerekruteerd in de madrassa door de taliban, doch dat u niet wou deelnemen aan de jihad met hen en dat u daarom de madrassa in Pakistan hebt verlaten en Afghanistan bent ontvlucht (zie supra.).

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas in België wordt verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Ten eerste, strookt de wijze waarop u werd gerekruteerd – gedwongen in de madrassa (zie supra.) –, niet met landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Uit deze informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt immers dat de taliban over genoeg vrijwilligers – u bevestigde dat dit zeker het geval was in uw madrassa (NPO, p. 9) – beschikken en dat ze beroep doen op familiebanden, tribale banden, de tussenkomst van volksvertegenwoordigers, clanloyaliteit, vriendschappen, gemeenschappelijke belangen en sociale netwerken. U hebt dergelijke zaken niet aangehaald en gaf zelfs aan dat de dorpsoudsten niet geconsulteerd werden door de taliban (NPO, p. 20). U gaf enkel aan dat u en uw klasgenoten de oudsten en besten waren in de madrassa en dat de taliban jullie daarom rekruteerden (NPO, p. 19). Ten tweede, is het vrijblijvende handelen van de taliban in het kader van hun rekruteringspoging weinig logisch en bijzonder vreemd. Nadat de taliban u, samen met andere klasgenoten, aanspraken om mee te gaan met hen, lieten ze jullie gaan, waardoor jullie in se naar huis konden vluchten en vlot konden ontsnappen (NPO, p. 20). Bovendien hebben ze sinds uw vertrek uit de madrassa geen enkele actie ondernomen tegen u of uw familie, noch in de twee dagen dat u ondergedoken thuis leefde voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 21), noch na uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 22). Dergelijke lakse en weinig doortastende houding van de taliban is weinig logisch gezien de kari's van de madrassa – die goede banden onderhielden met de taliban – kennis hadden van jullie adres (NPO, p. 17), de taliban jarenlang hadden geïnvesteerd in uw opleiding, zij volgens uw verklaringen grotendeels de controle hadden over uw dorp in Spin Boldak, en ze heel machtig (NPO, p. 7), uitermate strikt, streng en brutaal waren (NPO, p. 8 & 11). U gaf in dit verband aan dat de taliban jongens gedwongen meenamen (NPO, p. 9) en wanneer mensen dit weigerden, lieten ze hen verdwijnen (NPO, p. 10 & 17). Ten derde, is het weinig plausibel dat jullie zomaar konden uitsnappen uit de madrassa, daar u eerder aangaf dat de taliban talrijk aanwezig waren in de madrassa (NPO, p. 13). Tot slot, legde u tegenstrijdige verklaringen af bij de DVZ en op het CGVS omtrent de wijze van rekrutering door de taliban. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat u en vier klasgenoten persoonlijk werden aangesproken (Vragenlijst CGVS, d.d. 20/09/2021, vraagnr. 3.5), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat jullie altijd in groep werden aangesproken. U gaf immers aan dat de taliban jullie nergens apart mee naartoe namen, maar de oudere studenten in het algemeen aanspraken na de preek sessies om jongeren te ronselen voor de jihad (NPO, p. 17-18). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dan opeens dat u en uw vier klasgenoten effectief persoonlijk en apart werden aangesproken (NPO, p. 18). Dergelijke verklaring kan het CGVS niet overtuigen, daar u de tegenstrijdigheid hier niet mee verklaarde, doch uw verhaal simpelweg opnieuw aanpaste. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas voor de Belgische asielinstanties.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke situatie (NPO, p. 2), alsook kreeg u uitdrukkelijk de kans om te vertellen over de asielprocedure in Griekenland. U werd immers expliciet gevraagd of u hetzelfde verhaal zou vertellen zoals u bij de Griekse asielinstanties hebt gedaan, een vraag die u stellig positief beantwoordde (NPO, p. 3).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over wie u bent en wat uw nationaliteit is. U kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maken.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. U legde immers enkel een certificaat uitgaande van de mullah van uw madrassa voor waaruit

bleek dat u uw Koranstudies hebt volbracht. Uit dit document blijkt echter geen link met de door u aangehaalde vrees en feiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365)

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker wenst te benadrukken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal gedood worden gezien hij de bevelen van de taliban niet opgevolgd heeft.

Het CGVS stelt evenwel als volgt:

“U verklaarde bij de Belgische asielinstanties dat u afkomstig was van het dorp Naway Kala gelegen in het district Spin Boldak van de provincie Kandahar. U verklaarde ook dat u sinds uw kindertijd naar de madrassa in Quetta in Pakistan ging en dat u daar verbleef. U ging enkel naar huis tijdens het Suikerfeest en het Offerfeest (NPO, p. 4, 7 & 12-13). Elke vrijdag werd er in deze madrassa gepredikt over de jihad door de taliban (NPO, p. 13-14). Twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, benaderden de taliban u en vier andere klasgenoten - K., O., T. en A. - met de eis dat jullie zouden deelnemen aan de jihad en dat jullie zouden meevechten met hen (NPO, p. 10-11 & 16-19). Volgens uw verklaringen waren jullie immers oud genoeg ondertussen (NPO, p. 19). Jullie zouden hier zelfs geld voor ontvangen in ruil (NPO, p. 10 & 16-18). De taliban zeiden tegen jullie dat jullie moesten klaarstaan en dat als ze het nog eens zouden vragen, jullie met hen moesten meegaan om te vechten (NPO, p. 18-19). Jullie wouden dit niet en daarom heeft K. een auto geregeld zodat jullie terug naar Spin Boldak konden gaan (NPO, p. 20). Eens jullie daar waren aangekomen, zaten jullie samen met jullie ouders en vertelden jullie wat er was gebeurd. Hierop besloten jullie vaders om jullie weg te sturen en binnen twee dagen zijn jullie Afghanistan ontvlucht (NPO, p. 16 & 20-21). U vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat de taliban u zullen doen verdwijnen als ze u te pakken krijgen omdat ze u bevelen hebben gegeven en u die niet hebt gevolgd (NPO, p. 11).”

Uit informatie waar verzoeker over beschikt, blijkt inderdaad als volgt:

“Veel jongens worden geworven in religieuze scholen, madrassas, in gebieden onder controle van gewapende oppositiegroepen. Minderjarigen vormen in sommige gevechtseenheden de meerderheid van de Taliban-strijders. De Taliban zou bij rekrutering van minderjarigen als restrictie hanteren dat er geen baardloze jongens worden ingelijfd. Gedwongen inlijving of inlijving onder valse voorwendselen komt voor. Al betreft het in Taliban gecontroleerde gebieden niet zo zeer gedwongen inlijving maar een geleidelijk proces waarin jongens in religieuze scholen naast religieuze ook militaire scholing krijgen als voorbereiding op hun inzet als strijder.

Armoede, werkloosheid en beperkte toegang tot basisdienstverlening alsook de afwezigheid van sociale bescherming zijn belangrijke redenen waarom kinderen zich aansluiten bij partijen in het conflict.” (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, november 2020).

Hei CGVS stelt verder als volgt:

“Het CGVS meent echter dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het verblijf van u en uw familie in Afghanistan, en uw Afghaanse nationaliteit. De verklaringen die u hierover aflegde vallen immers niet te rijmen met wat u hierover vertelde tijdens uw asielprocedure in Griekenland op volgende punten.”

Verzoeker wenst te antwoorden als volgt:

Verzoeker heeft weliswaar in Griekenland kortstondig verteld dat hij de Pakistaanse nationaliteit had, doch dat betreft een vergissing, verzoeker heeft wel degelijk de Afghaanse nationaliteit.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij al enige tijd in Europa verblijft. Hij heeft dan ook uitdrukkelijk nood aan internationale bescherming omwille van zijn verwestering.

Verzoeker verwijst hierbij naar het artikel van UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylumseekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018, waarin wordt gesteld als volgt:

8. Women and Men Who Are Perceived as Contravening Social Mores : Despite Government efforts to promote gender equality, women continue to face pervasive social, political and economic discrimination due to persistent stereotypes and customary practices that marginalize them. Women who are perceived as transgressing social norms continue to face social stigma, general discrimination and threats to their safety, particularly in rural areas and in areas under the control of AGEs. Such norms include strict dress code, as well as requirements that restrict women's freedom of movement, such as the requirement to be accompanied by a male relative chaperone when appearing in public. Women without male support and protection, including widows and divorced women, are at particular risk. They generally lack the means of survival, given existing social norms imposing restrictions on women living alone, including limitations on their freedom of movement and on their ability to earn a living.

Punishment for breaches of customary or Sharia law is reported to disproportionately affect women and girls, including detention on the ground of perceived “moral crimes”, such as being improperly unaccompanied, refusing marriage, or “running away from home” (including in situations of domestic violence). A significant proportion of the girls and women detained in the country have been charged with “moral crimes”. Female prisoners are reportedly often subjected to physical violence as well as and sexual harassment and abuse. Since accusations of adultery and other “moral crimes” may elicit violence or “honour killings”, in some instances the authorities are reported to have sought to justify the detention of women accused of such acts as a protective measure. Men who are perceived to be acting contrary to prevailing customs may also be at risk of ill-treatment, particularly in situations of accusations of adultery and sexual relations outside of marriage. In areas under the effective control of the Taliban and other AGEs, women and men accused of immoral behaviour risk being tried by these AGEs' parallel justice structures and being given harsh sentences, including lashings and death.”

Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, is van oordeel dat de recente gebeurtenissen in Afghanistan de nood aan internationale bescherming van Afghanen hebben vergroot: (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.)

“I am concerned by reports of civilian casualties and human rights abuses, as a result of the fighting in Panjshir valley, as well as the growing hardship caused by the dire humanitarian situation there, facing

deepening humanitarian and economic crisis, the country has entered a new and perilous phase, with many Afghans profoundly concerned for their human rights, particularly women, ethnic and religious communities. Although the Taliban has issued public statements purporting to grant amnesty to former security personnel and civil servants; prohibiting house-to-house searches; and assuring women's rights under Islamic law, information that we have cross-checked to the extent possible, and which we assess to be well-founded, indicates that practice on the ground has often contradicted these stated commitments. Importantly, and in contradiction to assurances that the Taliban would uphold women's rights, over the past three weeks women have instead been progressively excluded from the public sphere. In many areas, they are prohibited from appearing in public spaces without a male chaperone. In numerous professional sectors women face increasing restrictions. Taliban representatives have limited girls' access to education, with girls over 12 prohibited from attending school in several locations. The Taliban have dismantled many Departments of Women's Affairs across Afghanistan, taking over their offices and equipment, and gaining access to sensitive files and threatening their personnel. Women's civil society groups have been accused of lewdness and spreading anti-Islamic ideas in the communities. Women have been in some instances instructed to stay in their homes, purportedly for their own safety, because Taliban forces were "not trained to deal with women". (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner. Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.)

Voorts blijkt uit verschillende rapporten dat er dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden: "On 7 September, two men were shot and killed, and seven others wounded during a protest in Herat. That same day in Kabul, reports indicate that protestors were beaten, and that several women and up to 15 journalists were detained. On 8 September, during a protest in Kabul, the Taliban detained at least five journalists and severely beat two of them for several hours.

Sinds de machtsovername van de Taliban is de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt.

Alle voorzorgsmaatregelen in verband met COVID-19 zijn weggefallen.

De wereldgezondheidsorganisatie (WHO) stelt dat de gezondheidszorg in Afghanistan dringend aangepakt en beschermd moet worden: "Only 17% of all Sehatmandi health facilities are now fully functional. This breakdown in health services is having a rippling effect on the availability of basic and essential health care, as well as on emergency response, polio eradication, and COVID-19 vaccination efforts. Nine of 37 COVID-19 hospitals have already closed, and all aspects of the COVID-19 response have dropped, including surveillance, testing, and vaccination. Prior to August this year, 2.2 million people had been vaccinated against COVID-19. In recent weeks, vaccination rates have decreased rapidly while 1.8 million COVID-19 vaccine doses in country remain unused." WHO, Statement van Dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus, Director-General of the World Health Organization, and Dr. Ahmed Al-Mandhari, WHO Regional Director for the Eastern Mediterranean on their visit to Kabul, 22 September 2021, beschikbaar op: <https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-in-afghanistan-must-be-urgently-addressed-and-health-gains-protected>.

De United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) meldt dezelfde problemen: "Most public health facilities and hospitals are reportedly running short of medication and other basic supplies. The situation in Uruzgan province is reportedly particularly dire with medical staff including doctors who have not been paid for months quitting. Currently, other health facilities supported by NGOs such as the Mirwais hospital in Kandahar province and Bost hospital in Lashkargah city in Hilmand province continue to function but are overstretched and facing an increasing number of patients from rural areas." OCHA, Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (30 augustus - 5 September 2021), 13 September 2021, beschikbaar op:

https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan_humanitarian_weekly_5_sep.pdf.

Bij alle voorgaande beperkingen baseert de Taliban zich op de strikte interpretatie van de sharia: "The Taliban have also brought back the ministry for promotion of virtue and prevention of vice, a notorious enforcement body that was one of the most hated institutions when they last controlled Afghanistan. Its main function was to police the Taliban's extreme interpretation of Islamic law" The Guardian. "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 September 2021, beschikbaar op:

https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistans-new-government?CMP=Share_AndroidApp_Other.

Eveneens wenst verzoeker te verwijzen naar volgend artikel: "In his first statement since the Taliban seized power last month, (supreme leader) Akhundzada said Afghanistan's new rulers were committed to all international laws, treaties and commitments not in conflict with Islamic law. In the future, all matters of governance and life in Afghanistan will be regulated by the laws of the holy sharia". The Guardian. "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI. 7 september 2021. beschikbaar op: https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistansnewgovernment?CMP=Share_AndroidApp_Other

De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, concludeert: "All Afghans are entitled to fundamental rights and freedoms. Moreover, Afghan women and girls have equal rights to men and boys. Their access to all basic services, including education, as well as their active and meaningful participation in all spheres of public, economic, social and political life, is essential for the development of Afghanistan, and the United Nations will maintain the utmost vigilance in this respect." United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind. (zie ook Nansen refugee: Volgend verzoek Machtsovername Taliban)

Op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen, verklaarde de woordvoerder van de Taliban Zabihullah Mujahid: "that the Taliban regarded the war in Afghanistan as over and, contrary to their actions in the 1990s, vowed no reprisals against former enemies and adverseries going forward." (The New York Times, Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist, 18 August 2021. beschikbaar op: <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>.)

Het CGVS stelt als volgt:

"De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienen beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2. c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2. c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

Verzoeker wenst evenwel te antwoorden dat de UNHCR Guidance note dateert van 9 februari 2022. UNHCR verwijst in de Guidance note enkel naar landeninformatie in verband met rapporten over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, deze landeninformatie dateert van september tot december 2021. De EUAA Country Guidance dateert van 22 april 2022. Het Asielagentschap stelt dat de

landeninformatie waarnaar verwezen wordt betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 hebben plaatsgevonden in Afghanistan. In principe bevatten de richtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap dus een juridische analyse van landeninformatie over eenzelfde periode. Alhoewel de EU Country Guidance twee maanden later is gepubliceerd, bevat het geen analyse van recentere informatie dan die door UNHCR werd geanalyseerd. Bovendien zijn er enkele kanttekeningen te plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop het Europees Asielagentschap zijn analyse baseert. Zoals reeds eerder vermeld, bevat de EUAA Country Guidance van april 2022 een gerichte update van de richtlijnen en wordt er gefocust op significante veranderingen tijdens de eerste maanden na de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021. Het gevolg is dat bepaalde richtlijnen nog van november 2021 of zelfs van december 2020 dateren en dus een analyse bevatten van oudere landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban. De datum van 8 december 2021 ziet dan ook op het einde van de onderzoeksperiode die ten grondslag lag aan het meest recente rapport van het Europees Asielagentschap over Afghanistan, namelijk de EUAA Country Focus van januari 2022. De analyse is echter niet enkel op dit rapport gebaseerd, maar ook op oudere landeninformatie rapporten van het Europees Asielagentschap. Het is van belang om bij elk risicoprofiel de onderliggende landeninformatie in de EUAA rapporten op te zoeken en na te gaan hoe recent de informatie in deze rapporten precies is. Bijvoorbeeld, de analyse met betrekking tot de nood aan subsidiaire bescherming in de EUAA Country Guidance van april 2022, zeer relevant gezien het standpunt van UNHCR, is gebaseerd op hoofdstuk 3 van de EUAA Country Focus van januari 2022. Dit hoofdstuk bevat voornamelijk informatie van September en oktober 2021, uitzonderlijk wordt er verwezen naar informatie van (begin) november 2021. De conclusie van het Europees Asielagentschap dat op het moment van schrijven van de EUAA Country Guidance het niveau van willekeurig geweld significant lager is bevonden dan voor de machtsovername van de Taliban, is dan ook op oudere landeninformatie gebaseerd dan men op een eerste oogopslag zou denken (gebrekkige transparantie). Gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan is het gebruik van actuele informatie des t belangrijker. Om deze reden kan er niet te veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is geworden. Belangrijker is het om de nuancering in aanmerking te nemen die het Europees Asielagentschap zelf aanbrengt. Nevertheless, the future risk of indiscriminate violence in any part of the country, should always be based on the most recent information concerning the dynamics in the particular area as well as the country as a whole. Limitations with regard to reliable reporting from the country should also be taken into account. (EUAA Country guidance, p. 130 en Nansen note 2-2022 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers)

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3.2. Stukken

De verzoeker heeft bij zijn verzoekschrift geen bijkomende stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Concrete beoordeling

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de nood aan bescherming, geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land kan invoeren en of hij geldige redenen kan aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

De verzoeker maakt echter geen nood aan internationale bescherming aannemelijk, gezien uit de omstandige en pertinente motivering in de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief

dossier, genoegzaam blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit en aan het verblijf van zijn familie en hemzelf in Afghanistan.

De verzoeker verklaarde immers over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit het dorp Naway Kala, gelegen in het district Spin Boldak van de provincie Kandahar. Hij verklaarde eveneens sinds zijn kindertijd naar de madrassa in Quetta, Pakistan, te gaan, alwaar hij dag en nacht verbleef en dat hij enkel naar huis kwam tijdens het Suikerfeest en het Offerfeest. Hij legde echter geen enkel bewijs voor dat zijn beweerde nationaliteit kan ondersteunen. Bovendien verklaarde de verzoeker bij het verzoek om internationale bescherming dat hij op 20 juni 2018 in Griekenland indiende dat hij over de Pakistaanse nationaliteit beschikte. Ook over zijn leeftijd, zijn talenkennis, zijn verblijf en dat van zijn familie in Afghanistan, zijn opleidingsniveau, de plaats van zijn vertrek, zijn geboorteplaats, en zijn vluchtrelaas heeft de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 7 maart 2023 verklaringen afgelegd die geheel onverzoenbaar zijn met hetgeen hij bij de Griekse asielinstanties naar voor had gebracht. De verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hij over deze kernelementen flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

De verzoeker gaat wel in op de motieven aangaande de rekrutering door de taliban. Hij citeert hieromtrent uit het *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, november 2020”*, dit echter zonder concreet aan te geven hoe deze informatie de door de vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht zouden kunnen stellen. De verzoeker kan op deze wijze afbreuk doen aan verweerders omstandige bevindingen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoeker slechts verwijst naar een *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, november 2020”* zonder meer. Bij het verzoekschrift werd echter geen dergelijk algemeen ambtsbericht gevoegd. Bovendien vermeldt de verzoeker zelfs niet de auteur van het door hem aangehaalde citaat en geeft hij ook geen weblink op waar de betreffende informatie kan worden teruggevonden. Op deze wijze kan de verzoeker de door de commissaris-generaal gehanteerde recente en gezaghebbende informatie dan ook niet ontkrachten, waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat *“de wijze waarop u werd gerekruteerd – gedwongen in de madrassa (zie supra.) –, niet (strookt) met landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Uit deze informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt immers dat de taliban over genoeg vrijwilligers – u bevestigde dat dit zeker het geval was in uw madrassa (NPO, p. 9) – beschikken en dat ze beroep doen op familiebanden, tribale banden, de tussenkomst van volksvertegenwoordigers, clanloyaliteit, vriendschappen, gemeenschappelijke belangen en sociale netwerken”*. Ook uit het door de verzoeker aangehaalde citaat blijkt overigens dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering, waar in de door de taliban gecontroleerde gebieden niet zozeer gedwongen inlijving werd gehanteerd, maar wel een geleidelijk proces waarin jongeren in religieuze scholen naast religieuze ook militaire scholing krijgen als voorbereiding op hun inzet als strijder.

De verzoeker spreekt in het verzoekschrift dan wel van een geleidelijk rekruteringsproces, doch dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal terecht heeft geduid dat de verzoeker tegenstrijdige en onplausibele verklaringen aflegde inzake de concrete poging tot gedwongen rekrutering door de taliban die de aanleiding was voor zijn vertrek. De verzoeker betwist, noch weerlegt de concrete vaststellingen omtrent zijn persoonlijk relaas inzake de rekrutering door de taliban. Zo betwist de verzoeker niet dat hij verklaarde dat de taliban in zijn madrassa over genoeg vrijwilligers beschikte (NPO, p. 9) en dat de dorpsoudsten niet werden geconsulteerd door de taliban (NPO, p. 20). Ook de volgende vaststellingen worden niet betwist, noch weerlegt: *“U gaf enkel aan dat u en uw klasgenoten de oudsten en besten waren in de madrassa en dat de taliban jullie daarom rekruteerden (NPO, p. 19). Ten tweede, is het vrijblijvende handelen van de taliban in het kader van hun rekruteringspoging weinig logisch en bijzonder vreemd. Nadat de taliban u, samen met andere klasgenoten, aanspraken om mee te gaan met hen, lieten ze jullie gaan, waardoor jullie in se naar huis konden vluchten en vlot konden ontsnappen (NPO, p. 20). Bovendien hebben ze sinds uw vertrek uit de madrassa geen enkele actie ondernomen tegen u of uw familie, noch in de twee dagen dat u ondergedoken thuis leefde voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 21), noch na uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 22). Dergelijke lakse en weinig doortastende houding van de taliban is weinig logisch gezien de kari's van de madrassa – die goede banden onderhielden met de taliban – kennis hadden van jullie adres (NPO, p. 17), de taliban jarenlang hadden geïnvesteerd in uw opleiding, zij volgens uw verklaringen grotendeels de controle hadden over uw dorp in Spin Boldak, en ze heel machtig (NPO, p. 7), uitermate strikt, streng en brutaal waren (NPO, p. 8 & 11). U gaf in dit verband*

aan dat de taliban jongens gedwongen meenamen (NPO, p. 9) en wanneer mensen dit weigerden, lieten ze hen verdwijnen (NPO, p. 10 & 17). Ten derde, is het weinig plausibel dat jullie zomaar konden uitsnappen uit de madrassa, daar u eerder aangaf dat de taliban talrijk aanwezig waren in de madrassa (NPO, p. 13). Tot slot, legde u tegenstrijdige verklaringen af bij de DVZ en op het CGVS omtrent de wijze van rekrutering door de taliban. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat u en vier klasgenoten persoonlijk werden aangesproken (Vragenlijst CGVS, d.d. 20/09/2021, vraagnr. 3.5), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat jullie altijd in groep werden aangesproken. U gaf immers aan dat de taliban jullie nergens apart mee naartoe namen, maar de oudere studenten in het algemeen aanspraken na de preek sessies om jongeren te ronselen voor de jihad (NPO, p. 17-18). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dan opeens dat u en uw vier klasgenoten effectief persoonlijk en apart werden aangesproken (NPO, p. 18). Dergelijke verklaring kan het CGVS niet overtuigen, daar u de tegenstrijdigheid hier niet mee verklaarde, doch uw verhaal simpelweg opnieuw aanpaste. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas voor de Belgische asielinstanties." Door louter te citeren uit algemene informatie, in casu het Algemeen Ambtsbericht van maart 2020, zonder echter nog maar een poging te ondernemen om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn persoonlijk rekruteringsrelaas te weerleggen, brengt de verzoeker de beoordeling, dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, niet aan het wankelen, noch brengt hij hiermee een element aan dat een andere beoordeling toelaat.

De verzoeker onderneemt in onderliggend verzoekschrift verder ook geen ernstige poging om de overige motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Waar de verzoeker gewag maakt van een vrees voor vervolging in Afghanistan omwille van "zijn verwestering", en waar hij op uiterst summiere en vage wijze zijn eerdere verklaring herhaalt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal gedood worden omdat hij de bevelen van de taliban niet heeft opgevolgd, wordt hiermee geen afbreuk gedaan aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers Afghaanse nationaliteit, zijn verblijf in Afghanistan en zijn vluchtrelaas. Door enkel te stellen dat hij in Griekenland "kortstondig" verteld heeft dat hij de Pakistaanse nationaliteit heeft en dat dit "een vergissing" was, slaagt de verzoeker er evenmin in de door de commissaris-generaal vastgestelde ongeloofwaardigheden te ontkrachten. De Raad kan hoe dan ook niet inzien hoe een verzoeker om internationale bescherming zich zou kunnen vergissen in iets dermate essentieels als zijn nationaliteit.

De motieven van de bestreden beslissing volstaan, naar het oordeel van de Raad, om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn Afghaanse nationaliteit en verblijf in Afghanistan. Dit geldt des te meer nu de verzoeker, tien maanden na het treffen van de bestreden beslissing, nog steeds geen enkel concreet begin van bewijs heeft naar voor gebracht om zijn beweerde Afghaanse nationaliteit te ondersteunen, terwijl de commissaris-generaal hieromtrent op pertinent wijze het volgende heeft gesteld: "Er kan wat betreft dit nog worden opgemerkt dat u in uw huidige asielprocedure geen enkel begin van bewijs neerlegde omtrent uw herkomst, noch omtrent uw nationaliteit uit Afghanistan. Deze vaststelling klemt des te meer, daar u verklaarde dat u sinds u in België bent, contact heeft met uw familie in Afghanistan. U gaf immers expliciet aan dat u contact houdt met uw moeder via uw neef langs vaderskant (NPO, p. 6). Bijgevolg was u in de mogelijkheid bewijsstukken omtrent uw herkomst en nationaliteit te bekomen via hen. U hebt echter nagelaten inspanningen te leveren in dit verband."

De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn pertinent, correct en vinden steun in het administratief dossier en zij worden, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen en bijgetreden door de Raad:

"Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U verklaarde bij de Belgische asielinstanties dat u afkomstig was van het dorp Naway Kala gelegen in het district Spin Boldak van de provincie Kandahar. U verklaarde ook dat u sinds uw kindertijd naar de madrassa in Quetta in Pakistan ging en dat u daar verbleef. U ging enkel naar huis tijdens het Suikerfeest en het Offerfeest (NPO, p. 4, 7 & 12-13). Elke vrijdag werd er in deze madrassa gepredikt over de jihad door de taliban (NPO, p. 13-14). Twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, benaderden de taliban u en vier andere klasgenoten - K., O., T. en A. - met de eis dat jullie zouden deelnemen aan de jihad en dat jullie zouden meevechten met hen (NPO, p. 10-11 & 16-19). Volgens uw verklaringen waren jullie

immers oud genoeg ondertussen (NPO, p. 19). Jullie zouden hier zelfs geld voor ontvangen in ruil (NPO, p. 10 & 16-18). De taliban zeiden tegen jullie dat jullie moesten klaarstaan en dat als ze het nog eens zouden vragen, jullie met hen moesten meegaan om te vechten (NPO, p. 18-19). Jullie wouden dit niet en daarom heeft K. een auto geregeld zodat jullie terug naar Spin Boldak konden gaan (NPO, p. 20). Eens jullie daar waren aangekomen, zaten jullie samen met jullie ouders en vertelden jullie wat er was gebeurd. Hierop besloten jullie vaders om jullie weg te sturen en binnen twee dagen zijn jullie Afghanistan ontvlucht (NPO, p. 16 & 20-21). U vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat de taliban u zullen doen verdwijnen als ze u te pakken krijgen omdat ze u bevelen hebben gegeven en u die niet hebt gevolgd (NPO, p. 11).

Het CGVS meent echter dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het verblijf van u en uw familie in Afghanistan, en uw Afghaanse nationaliteit. De verklaringen die u hierover aflegde vallen immers niet te rijmen met wat u hierover vertelde tijdens uw asielpcedure in Griekenland op volgende punten.

Ten eerste, legde u in Griekenland en België tegenstrijdige verklaringen af over uw leeftijd. U verklaarde tijdens de asielpcedure in Griekenland immers dat uw geboortedatum 28/10/1998 was (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 2), terwijl u in België op 30/01/2023 verklaarde dat u 23 jaar was (NPO, p. 3).

Ten tweede, legde u in Griekenland en België tegenstrijdige verklaringen af over uw plaats van vertrek. Tijdens de asielpcedure in Griekenland verklaarde u dat u vanuit Pakistan bent gevlucht (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 3-5), terwijl u voor de Belgische asielinstanties verklaarde dat u eerst teruggegaan bent naar uw dorp, Naway Kala in Afghanistan en dat u van daaruit naar Europa bent gekomen (NPO, p. 20).

Ten derde, legde u in Griekenland en België tegenstrijdige verklaringen af over de plek waar u geboren bent. In Griekenland verklaarde u dat u geboren was in Quetta in Pakistan (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 4), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat u afkomstig was van het dorp Naway Kala gelegen in het district Spin Boldak van de provincie Kandahar (zie supra.).

Ten vierde, legde u in Griekenland en België tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfplaats van u en uw ouders. Tijdens de Griekse asielpcedure verklaarde u dat uw ouders reeds voor uw geboorte waren verhuisd naar Pakistan omdat jullie een eigendomsconflict hadden in Afghanistan en dat jullie in Pakistan verbleven in "Satellite Block 3" in de provincie Quetta (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud in België gaf u aan dat uw ouders in Naway Kala verbleven en dat dit ook voor u het geval was, doch dat u in de madrassa in Pakistan verbleef (zie supra.).

Ten vijfde, legde u in Griekenland en België tegenstrijdige verklaringen af over uw opleidingsniveau. In Griekenland verklaarde u dat u twaalf jaar school had gelopen. U verklaarde er zelfs dat u naar de universiteit ging in Pakistan (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 4). In België verklaarde u dan weer dat u nooit naar school was gegaan en enkel naar de madrassa (NPO, p. 4).

Ten zesde, legde u in Griekenland en België tegenstrijdige verklaringen af over uw talenkennis. Tijdens de asielpcedure in Griekenland werd u bijgestaan door een tolk die alles vertaalde naar het Urdu, een taal die u begreep (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 3). In België gaf u dan weer aan dat Pashtou uw moedertaal was en wanneer u gevraagd werd naar eventuele andere talen die kende, gaf u enkel Dari aan als tweede taal (NPO, p. 4). Over het Urdu hebt u met geen woord gerept.

Bovendien werd u door de Griekse asielinstanties beschouwd als Pakistaans burger. De Griekse autoriteiten kwamen tot deze vaststelling daar u eerst aangaf dat u geen officiële documenten had die uw Afghaanse staatsburgerschap konden bewijzen. Later in de procedure legde u dan een foto van uw Afghaanse taskara voor, doch ze betwijfelden de echtheid hiervan. Daarnaast kon u er ook niet aangeven uit welke Afghaanse regio uw ouders afkomstig waren. Bovendien had u – volgens de Griekse asielautoriteiten – aan de start van de Griekse asielpcedure nota bene verklaard dat u Pakistaans staatsburger was, alhoewel u dat later in de procedure liet corrigeren naar Afghaanse staatsburger (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 7).

Er kan wat betreft dit nog worden opgemerkt dat u in uw huidige asielpcedure geen enkel begin van bewijs neerlegde omtrent uw herkomst, noch omtrent uw nationaliteit uit Afghanistan. Deze vaststelling klemt des te meer, daar u verklaarde dat u sinds u in België bent, contact heeft met uw familie in Afghanistan. U gaf immers expliciet aan dat u contact houdt met uw moeder via uw neef langs vaderskant

(NPO, p. 6). Bijgevolg was u in de mogelijkheid bewijsstukken omtrent uw herkomst en nationaliteit te bekomen via hen. U hebt echter nagelaten inspanningen te leveren in dit verband.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, opleidingsniveau, leeftijd en de verblijfssituatie van uw familie en uzelf in Pakistan en Afghanistan, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaatgeneraal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit kan hierbij niet genoeg benadrukt worden.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, opleidingsniveau, verblijfplaats van uw familie, talenkennis, plaats van vertrek en geboorteplek, elementen die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, doch volledigheidshalve voegt het CGVS nog toe dat ook de verklaringen die u in België aflegde over uw asielrelaas niet stroken met wat u in Griekenland verklaarde. Zo legde u in Griekenland en België flagrant tegenstrijdige verklaringen af over uw vluchtmotief. De hoofdreden die u in Griekenland aanhaalde was dat u leefde in Pakistan, doch dat u dit land moest verlaten omdat u geen geldige legitimatiedocumenten had en u daardoor niet kon blijven. U werd er – volgens uw verklaringen in Griekenland – meermaals aangehouden door de politie omdat u geen vluchtelingenstatuut had in Pakistan als Afghaan. Tijdens deze periodes van detentie werd u slecht behandeld en geslagen. U vreesde bij terugkeer naar Pakistan dan ook dat u zou worden vastgehouden in het kader van vervolgingsacties tegen de Pashtounen daar (Beslissing tweede aanleg Griekenland, zaaknr. 112.734, p. 3-4). In België gaf u aan dat uw vluchtmotief was dat u werd gerekruteerd in de madrassa door de taliban, doch dat u niet wou deelnemen aan de jihad met hen en dat u daarom de madrassa in Pakistan hebt verlaten en Afghanistan bent ontvlucht (zie supra.).

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas in België wordt verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Ten eerste, strookt de wijze waarop u werd gerekruteerd – gedwongen in de madrassa (zie supra.) –, niet met landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Uit deze informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt immers dat de taliban over genoeg vrijwilligers – u bevestigde dat dit zeker het geval was in uw madrassa (NPO, p. 9) – beschikken en dat ze beroep doen op familiebanden, tribale banden, de tussenkomst van volksvertegenwoordigers, clanloyaliteit, vriendschappen, gemeenschappelijke belangen en sociale netwerken. U hebt dergelijke zaken niet aangehaald en gaf zelfs aan dat de dorpsoudsten niet geconsulteerd werden door de taliban (NPO, p. 20). U gaf enkel aan dat u en uw klasgenoten de oudsten en besten waren in de madrassa en dat de taliban jullie daarom rekruteerden (NPO, p. 19). Ten tweede, is het vrijblijvende handelen van de taliban in het kader van hun rekruteringspoging weinig logisch en bijzonder vreemd. Nadat de taliban u, samen met andere klasgenoten, aanspraken om mee te gaan met hen, lieten ze jullie gaan, waardoor jullie in se naar huis konden vluchten en vlot konden ontsnappen (NPO, p. 20). Bovendien hebben ze sinds uw vertrek uit de madrassa geen enkele actie ondernomen tegen u of uw familie, noch in de twee dagen dat u ondergedoken thuis leefde voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 21), noch na uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 22). Dergelijke lakse en weinig doortastende houding van de taliban is weinig logisch gezien de kari's van de madrassa – die goede banden onderhielden met de taliban – kennis hadden van jullie adres (NPO, p. 17), de taliban jarenlang hadden geïnvesteerd in uw opleiding, zij volgens uw verklaringen grotendeels de controle hadden over uw dorp in Spin Boldak, en ze heel machtig (NPO, p. 7), uitermate strikt, streng en brutaal waren (NPO, p. 8 & 11). U gaf in dit verband aan dat de taliban jongens gedwongen meenamen (NPO, p. 9) en wanneer mensen dit weigerden, lieten ze hen verdwijnen (NPO, p. 10 & 17). Ten derde, is het weinig plausibel dat jullie zomaar konden uitsnappen uit de madrassa, daar u eerder aangaf dat de taliban talrijk aanwezig waren in de madrassa (NPO, p. 13). Tot slot, legde u tegenstrijdige verklaringen af bij de DVZ en op het CGVS omtrent de wijze van rekrutering door de taliban. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat u en vier klasgenoten persoonlijk werden aangesproken (Vragenlijst CGVS, d.d. 20/09/2021, vraagnr. 3.5), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat jullie altijd in groep werden aangesproken. U gaf immers aan dat de taliban jullie nergens apart mee naartoe namen, maar de oudere studenten in het algemeen aanspraken na de preekessies om jongeren te ronselen voor de jihad (NPO, p. 17-18). Toen u met deze tegenstrijdigheid

werd geconfronteerd, verklaarde u dan opeens dat u en uw vier klasgenoten effectief persoonlijk en apart werden aangesproken (NPO, p. 18). Dergelijke verklaring kan het CGVS niet overtuigen, daar u de tegenstrijdigheid hier niet mee verklaarde, doch uw verhaal simpelweg opnieuw aanpaste. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag voor de Belgische asielinstanties.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke situatie (NPO, p. 2), alsook kreeg u uitdrukkelijk de kans om te vertellen over de asielaanvraagprocedure in Griekenland. U werd immers expliciet gevraagd of u hetzelfde verhaal zou vertellen zoals u bij de Griekse asielinstanties hebt gedaan, een vraag die u stellig positief beantwoordde (NPO, p. 3).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over wie u bent en wat uw nationaliteit is. U kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maken.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. U legde immers enkel een certificaat uitgaande van de mullah van uw madrassa voor waaruit bleek dat u uw Koranstudies hebt volbracht. Uit dit document blijkt echter geen link met de door u aangehaalde vrees en feiten.”

Verzoekers vage en zeer algemene verwijzing naar zijn vrees voor vervolging in Afghanistan omdat hij zal gedood worden door de Taliban wegens het niet opvolgen van hun bevelen en de eveneens op uiterst vage wijze genoemde nood aan bescherming omwille van verzoekers “verwestering”, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de verzoeker zijn aangevoerde Afghaanse nationaliteit en verblijf in Afghanistan betwist.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de instanties belast met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming in de eerste plaats dienen na te gaan of de verzoeker werkelijk over de voorgehouden nationaliteit beschikt. De medewerkingsplicht vereist van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vervolgingsfeiten. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde de verzoeker, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust, niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit, zijn verblijf in Afghanistan en zijn vluchtrelaas. De verzoeker, die zijn verklaringen op zowat alle essentiële punten heeft gewijzigd nadat hij in Griekenland zowel in eerste instantie als in graad van beroep een negatieve beslissing had gekregen inzake zijn verzoek om internationale bescherming, draagt dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van de valse verklaringen.

Door bewust de ware toedracht van zijn nationaliteit en zijn verblijf en vertrek uit Afghanistan - hetgeen de kern van het vluchtrelaas raakt - te verzwijgen, maakt de verzoeker bijgevolg een eventuele gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet aannemelijk.

Ook een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. De verzoeker beperkt zich hieromtrent tot het citeren van persartikels en algemene rapporten inzake de situatie in Afghanistan, zonder deze informatie echter concreet te betrekken op zijn specifiek geval. Dit klemt *in casu* des te meer nu de verzoeker een citaat aanhaalt over de algemene situatie in Afghanistan, dat echter niet in de bestreden beslissing kan worden teruggevonden. Verzoekers “antwoord” op dit onbestaande citaat is dan ook niet relevant.

De Raad wijst er in dit kader nogmaals op dat de overheid, bevoegd om over de nood aan subsidiaire bescherming te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of de betrokken vreemdeling werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de verzoeker om internationale bescherming verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad onderstreept in dit verband opnieuw dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en

alle relevante elementen aan te brengen zodat kan worden beslist over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde de verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit en verblijfplaats voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. De verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van deze valse verklaringen. Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar de verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze essentiële aspecten kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers niet enkel de plaats en de tijd waar de verzoeker de bron van zijn vrees voor vervolging situeert. Het is eveneens van doorslaggevend belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op de voormelde essentiële punten te verzwijgen, maakt de verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen. De verzoeker om internationale bescherming kan, met betrekking tot de vraag of hij reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het beweerde land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, *quod non in casu*.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoeker evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.4. De verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. De verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE

